

1

Inpakken en wegwezen

‘Schat!’ Esther gooide haar fiets tegen de heg die hun voortuin van de stoep scheidde en haastte zich de oprit op die grotendeels in beslag werd genomen door hun caravan. Michels onderlichaam stak uit de opening van de caravandeur, zijn gekreun klonk alarmerend.

‘Ik kan jou ook geen moment alleen laten!’ Ze klom over haar echtgenoot de Kip Greyline in, knielde naast zijn schouders en verdraaide haar hoofd om te kijken waar dat van hem was gebleven. Het gejammer kwam vanonder de ronde zithoek die hij inmiddels in hun tweepersoons bed had omgetoverd. Esther streek voorzichtig haar hand over zijn hoofd.

‘Au!’

‘Je hebt een stevige bult op je achterhoofd,’ grinnikte Esther, ‘maar er kleeft geen bloed aan mijn handen. Voor de zekerheid 112 bellen?’

‘Was ik niet getrouwd met een verpleegkundige?’ Michel duwde zich kermend onder het bed vandaan en zakte onderuit op de mat in de deuropening.

Esther veegde met haar vingertoppen voorzichtig door zijn haar om de zwelling beter te kunnen bekijken. ‘Je hebt mazzel dat ik alleen nog maar dagdiensten in het ziekenhuis draai, anders had je hier vannacht nog gelegen.’ Ze perste zich langs

hem heen de Chickaletta uit, sinds enkele jaren de koosnaam van hun geliefde vakantiehuisje op wielen. ‘Ik ben zo terug met een coldpack uit de vriezer, dan houden we die bult en de pijn binnen de perken.’

De paar meter die hun caravan van de openstaande voordeur scheidde lag bezaaid met kampeerspullen die nog in de caravan opgeborgen moesten worden. De nieuwe Jan-van-Haasteren-kamperen-in-het-bos-puzzel lag ook al klaar om meegenomen te worden. Esther wierp haar vestje en tas op het gangkastje en haastte zich door de woonkamer naar de open keuken.

‘Hi mam!’ Hun dochter Sofie zat op haar knieën op een stoel aan de eettafel die bezaaid was met viltstiften, papier, twee scharen en plakband. ‘Heb je vandaag lekker mensen beter gemaakt?’

‘Jazeker!’ Esther graaide het coldpack uit het onderste vriesvak van de koelkast en vouwde er een handdoekje omheen. ‘Hi zoon!’ riep ze op de terugweg naar buiten naar het onderuitgezakte lichaam op de bank, in zijn handen kleefde de eeuwige controller. ‘Jij ook bedankt voor je interesse!’ Er volgde geen reactie, die ze dan ook niet verwacht had bij het horen van alle schietgeluiden uit de Playstation.

Michel pakte het ijspakketje van haar aan en drukte het voorzichtig tegen de gehavende plek. ‘Ja, ik weet het,’ mopperde hij in reactie op de lichtjes in haar ogen, ‘elk jaar als het kampeerseizoen begint, raakt er iemand gewond, gaat er iets kapot en vergeten we iets.’

‘En waar zijn we dit jaar mee begonnen?’ informeerde Esther terwijl ze een campingstoel van de stapel op de oprit pakte en naast de caravan uitklapte.

Michel slaakte een geërgerde zucht. ‘Ik was de slaapzakken van de kinderen zover mogelijk onder ons bed aan het prop-

pen. Toen ik me vervolgens uit die claustrofobische ruimte wilde bevrijden, vloog mijn hoofd net iets te snel omhoog, vol op dat akelige randje.’ Hij haalde zijn brede schouders op. ‘Niet lachen, ik zie het heus wel. Het is anders wel gelukt, er is nog meer dan genoeg ruimte om de campingstoelen onder het bed op te bergen.’

‘Zal ik een wijntje voor ons inschenken? Dat hebben we verdiend. Dan ruim ik straks verder de caravan in en kun jij zoals gebruikelijk beginnen met koken.’ Esther draafde opnieuw het huis in, gaf de kinderen elk een zakje chips uit de familiezak en nam zelf de bij Daan en Sofie impopulaire hamkaaschips met de wijnfles en de glazen mee.

Ze klapte nog een campingstoel op de oprit uit en hielp Michel erin. Ze sloeg haar ogen ten hemel toen hij zich er kreunend in liet zakken. De firma PHPD (Pijntjes Hier Pijntjes Daar) was gearriveerd.

‘Proost, arme schat,’ lachte Esther en tikte haar glas tegen het zijne. ‘Op een extra lang kampeerseizoen op onze geliefde camping de Zandrand. Maar liefst zes weken langer dan vorig jaar staan we op ons vaste plekkie op het achterste trekkersveld. Eigenlijk kun je ons niet langer meer beschouwen als passanten op een kampeerterrein.’

‘Lieverd, ik weet waar je naartoe wilt,’ bromde Michel.

‘Ik wil naar de camping en we gaan morgen!’ Esther straalde. ‘Ik stik van nieuwsgierigheid hoe het mijn nieuwe campingvriendin Linda vergaat nu ze met haar hele hebben en houwen én haar twee zonen naar de Zandrand verhuisd is!’ Haar ogen begonnen te glanzen toen ze aan de tropical party van vorig seizoen terugdacht. ‘Eerst strikte Linda onze eeuwig vrijgezelle campingdirecteur Martin. En volstrekt onverwacht, op die fantastische party in de kantine vorig seizoen, vroeg Martin haar ten huwelijk!’

Michel kuchte. 'Alsof jij iets van dat feest hebt meegekregen!'

Esther giechelde en keek haar grote, robuuste kerel met zijn hand op het rood-wit geblokte handdoekje op zijn hoofd scheef aan. 'Ik zag jou anders ook pas veel later in onze caravan terug. Godzijdank zijn onze kinderen goede slapers.' Ze legde haar hand op zijn knie. 'Ergens is het vreemd, thuis heb ik minder behoefte aan andere partners. Op de camping voel ik me vrijer, het is vast de buitenlucht die me onrustig maakt.' Ze liet zich terug in de stoel vallen, de zitting kraakte onder haar billen. 'Mijn nieuwe vriendinnen op de camping waren vorige zomer overigens erg onder de indruk van onze open relatie. Misschien moeten we er maar niet al te veel ruchtbaarheid meer aan geven. Ik heb niet zo'n zin steeds uit te moeten leggen dat jij en ik tóch gelukkig met elkaar zijn.'

'Es?'

'Ja?'

'Nu we besloten hebben de komende weken te inventariseren of een vaste plek op de Zandrands iets voor ons is, zullen we ons liefdesleven er misschien helemaal moeten aanpassen.' Vanonder de handdoek op zijn gewonde hoofd keek Michel haar vragend aan. 'Mensen hebben meningen en in zo'n minidorp als de Zandrands kunnen die weleens uitgroeien tot conflicten met verstrekkende gevolgen.'

Esthers mond viel open. 'Je bedoelt... jij en ik, samen op de camping, monogaam, zelfs geen geflirt met anderen? Jij was toch degene die onze open relatie geïnitieerd hebt? Net nu ik eraan gewend ben...'

'Liefje!' Michel trok een gezicht. 'Mijn bonkende hoofd kan dit soort ingewikkelde gesprekken even niet aan. Laat je gedachten er gewoon eens over gaan. Je zegt net zelf dat jouw campingvriendinnen nogal onder de indruk waren van ons

vrije gedrag.’

Esther staarde naar de druppels op haar wijnglas. Onder de indruk waren vooral Linda en Linda’s toenmalige campingbuurvrouw Wendy. Hun eigen vrienden van het trekkersveld wisten allang hoe de vork in de steel zat. Ze zuchtte diep. Het was er misschien het weer ook niet naar om zo’n toevoeging aan hun relatiereglement te bespreken. Al een paar dagen was het broeierig warm, veel te warm voor het begin van juni.

Haar blik gleed van haar wijnglas naar Michel. Onder zijn verschoten klusshirt droeg hij zijn blauwgeruite lievelingsshort, zijn gespierde, harige benen waren al enigszins gebruikt door zijn rondjes op de racefiets. Vanaf de middelbare school waren ze al samen, hij de charmante rouwdouwer en zij het mooiste meisje van de klas. Op een paar slippertjes na waren ze elkaar altijd trouw gebleven. Het verbaasde Esther na al die jaren niet eens toen Michel, na een korte affaire die zij per ongeluk ontdekte, de mogelijkheid van een vrij huwelijk voorstelde. Zij moest aan het idee wennen, maar uiteindelijk gaf het haar net zoveel plezier. Er viel nog zoveel meer te ontdekken!

Esthers gedachten gleden naar de verlaten bezoekersparkeerplaats, waar ze met Linda’s aantrekkelijke ex-man Frits als twee pubers op de achterbank van zijn auto had gevreeën, na die onvergetelijke tropical party vorig kampeerseizoen. Frits had weliswaar een vriendin, ook voor hem leek een vaste partner geen enkele belemmering om te sjansen. Van alle minnaars met wie ze de afgelopen paar jaar de liefde had bedreven, was Frits de meest opwindende én intrigerende. Hij kon van het ene op het andere moment van een fladderende jongensman in een statusgevoelige carrièrejager veranderen. Die onverwachte combinatie maakte hem heel aantrekkelijk. Goed, ze zou haar gedachten over Michels voorstel laten gaan.

Morgen, op Hemelvaartsdag, begon hun nieuwe kampeerseizoen, maar voorlopig beloofde ze nog helemaal niets.

2

Huisje tentje zitje

Behoedzaam reed Michel de volgende dag de verharde weg af het zandpad op het bos in. De caravan achter de auto schudde hevig heen en weer toen hij een van de vele kuilen alsnog niet kon ontwijken en een wiel van de caravan erin belandde.

‘Daar gaat de inhoud van mijn keukenkastjes,’ bromde Esther terwijl ze omgedraaid op de bijrijdersstoel door de achterraut van de auto de caravangordijnen heen en weer zag zwaaien.

‘Yesss, we zijn er bijna!’ gilte Daan vanaf de achterbank. ‘Ik zie het huis van de campingbaas al, daar wonen Jonas en Siem nu toch ook?’

De met riet gedekte, witte boerderij met de roodblauwe luikjes leek uit een woonmagazine weggelopen, in de grote voortuin bloeiden uitbundig enkele felrode hortensia’s in de felle zon. Het was net alsof er achter de gevel de afgelopen maanden niets had plaatsgevonden.

Esther brandde van nieuwsgierigheid. Linda was al in het vroege voorjaar met haar zoontjes Jonas en Siem naar de boerderij verhuisd, wist ze uit het summiere appcontact dat ze met Linda onderhield. De verloofde van de campingdirecteur had haar stadse wereld ingewisseld voor een nieuw leven op een Veluwe viersterrencamping midden in het bos.

Zandrandeigenaar Martin woonde na de vroege dood van zijn echtgenote jaren alleen in de monumentale boerderij. Linda's wereld stond na de verhuizing ongetwijfeld op zijn kop, en dat kon niet anders zijn voor haar zoontjes én Martin. Haar komst veroorzaakte ook verandering op de Zandrand. Esther had in de maandelijkse Zandrand-nieuwsbrief al gelezen over de nieuwe jeu-de-boulesbaan en de komst van hippe glampingtenten. Ze betwijfelde of Linda en Martin deze vernieuwingen zonder zonder slag of stoot hadden kunnen doorvoeren. Op de Zandrand bleef alles jaar in jaar uit hetzelfde, dé reden voor veel kampeerders om naar deze camping te gaan.

Met een ruime bocht draaide Michel de auto met de caravan de toegangsweg naar de camping op. Langs de weg stonden de hekken klaar om geplaatst te worden voor het hemelvaartsevenement vanavond. De slagboom voor het ontmoetingsplein was al omhooggeklapt, ze reden stapvoets om het podium heen dat werd opgebouwd en parkeerden hun boeltje aan het eind van het plein.

Vanuit de receptie kwam Martin met een brede lach op hen aflopen toen ze uitstapten. 'Mijn favoriete campingpassanten zijn dan eindelijk gearriveerd! Net op tijd trouwens, het podium begint al aardig vorm te krijgen. Anders hadden jullie de alternatieve route via de brandgang moeten nemen, prima, maar niet heel comfortabel. Welkom! Zal ik Linda laten weten dat jullie er zijn?'

'Mogen wij dan met Siem en Jonas spelen?' Daan was al half op weg naar de boerderij. Sofie aarzelde even. Haar kinderen waren net zo oud als Linda's zonen van negen en zeven en vorig seizoen waren ze dikke vrienden geworden. Maar Sofie kreeg met haar negen jaar ineens de leeftijd dat ze jongens 'stom' vond.

'Ik weet niet of jullie zomaar de boerderij mogen binnenva-

len?’ Esther keek naar Martin, de onweerstaanbare weduwnaar met zijn donkere krullen en ogen van fluweel. Ze had hem de afgelopen jaren enkele keren geprobeerd te verleiden tot meer dan geflirt, maar hij hield zich strikt aan zijn eigen reglement niets met een campinggast te beginnen. Totdat hij kampeergroentje Linda tegenkwam en zijn vrijgezellenleven opgaf. ‘Ik weet als de beste dat het bordje “privé” op het tuinhek van de boerderij er niet voor niets hangt.’

‘Tja...’ Martin wierp een blik op haar smekende zoontje, ‘er is hier wel het een en ander veranderd sinds Linda en haar twee boefjes de boerderij hebben betrokken.’ Zijn gezicht brak open, zijn lach toverde charmante lichtjes in zijn ogen. ‘Ik ben benieuwd wat jullie, als ervaren jeu-de-boules-spelers, van onze nieuwe, overdekte Buitenboules vinden. Aanstaaende zondag kan de baan voor het eerst worden bespeeld, de officiële opening vindt over ruim drie weken op het Buitenboules-toernooi plaats.’ Martin wendde zich tot een stuiterende Daan en Sofie. ‘Klop maar even aan bij onze keukendeur,’ besloot hij, ‘en als jullie geen reactie krijgen, stuur ik Siem en Jonas later wel naar jullie caravan. Ze zwerven mogelijk al ergens op de camping rond, die twee zijn geboren buitenmensjes, dol op alle ruimte die ze sinds een paar maanden tot hun beschikking hebben.’

‘Jullie weten ons te vinden,’ riep Esther naar de twee verdwijnende ruggetjes, ‘we staan op dezelfde kampeerplek als altijd!’

‘En jullie weten de weg ook te vinden,’ lachte Martin, ‘met jullie komst zijn alle plekjes op het achterste trekkersveld gevuld en iedereen heeft zin in het feest vanavond.’ Hij knikte naar Michel. ‘Ik heb beveiliging ingehuurd, er vindt weleens iets plaats tussen de groepen jongeren van de campings en de dorpen uit de buurt als deze band optreedt. Mocht er gelazer

komen, dan kan ik vast op je rekenen?’

Michel knikte en nam achter het stuur plaats. ‘De beste ordebewakers zijn degenen die vroeger die orde verstoorden.’ Hij knipoogde en reed langzaam weg.

Esther knikte naar Martin en beende achter hun auto aan langs het zwembad naar het veld waar hun heerlijke plekje voor de komende drie maanden op hen wachtte.

Alle ogen richtten zich op Michel en Esther toen ze hun intrede deden op het trekkersveld. Natuurlijk waren alle kampeers op het veldje nieuwsgierig naar de bewoners van die grote plek op het hoekje die maar leeg bleef. Esther was net zo nieuwsgierig naar hun nieuwe burens. Dit werd hun zevende jaar op de Zandrands, maar ze waren niet eerder zo vroeg in het jaar op de camping geweest. Hun vaste campingvrienden kwamen pas over een aantal weken, als de gasten van dit hemelvaartweekend allang vertrokken waren.

Michel sprong uit de auto en koppelde de caravan af. Esther reikte hem uit haar tas de afstandsbediening van de caravanmover aan. Godzijdank niet vergeten, zoals vorig jaar! Binnen enkele minuten rangeerde hij de caravan met het volautomatische systeem op zijn plek.

Vanaf de overkant werd er luid geapplaudisseerd. ‘Dat heb je snel gedaan, jochie!’ vond de overbuurman die er eens uitgebreid voor was gaan zitten onder zijn caravanluifel, in de comfortabele onderuitzakstand van zijn stoel.

Heerlijk, ze waren weer op de camping! Esther lachte. Iedereen bemoeide zich met iedereen en als je daar niet van hield, moest je niet gaan kamperen. Nadat Michel de pootjes had uitgedraaid en Esther in de caravan met de waterpas controleerde of hun Chickaletta perfect recht stond, sleepte ze uit het opbergvak onder een van de kinderbedden de lood-